

Veszprémi Törvényszék
8.K.700.135/2020/5.

A Veszprémi Törvényszék Dr. Pallós Veronika Ügyvédi Iroda (1084 Budapest, Fecske utca 17-19., eljáró ügyvéd: dr. Pallós Veronika) által képviselt **Amper Metal Kft.** (2400 Dunaújváros, Papírgyári utca 9.) **felperesnek** – dr. Pető Valéria kamarai jogtanácsos által képviselt **Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága** (8000 Székesfehérvár, Kégl Gy. utca 6.) **alperes** ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

v é g z é s t :

a bíróság a jelen peres eljárás egyidejű felfüggesztése mellett az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezi az alábbi kérdésekben:

1./ *Ügy értelmezendő-e, illetve értelmezhető-e úgy a Tanács közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006. november 28-i 2006/112/EK irányelve – a továbbiakban: HÉA-irányelv – 168. cikkének a) pontja, hogy az alapján – a benne szereplő „használja fel” meghatározás miatt – nem tagadható meg a HÉA-irányelv hatálya alá tartozó ügylet hea levonása arra való hivatkozással, hogy az adóhatósági megállapítás szerint a független felek közötti ügyletekben a számlakibocsátó által nyújtott szolgáltatás nem „hasznosult” a számlabefogadó adóköteles tevékenységéhez, mert*

- a számlakibocsátó fél által nyújtott szolgáltatás (reklámszolgáltatás) értéke aránytalan ahhoz képest, mint amilyen hasznot (árbevétel/árbevétel növekményt) ugyanezen szolgáltatás az igénybe vevőjénél eredményezett, illetve

- ez a szolgáltatás (reklámszolgáltatás) nem eredményezett árbevételt az igénybe vevőjénél?

2./ *Ügy értelmezendő-e, illetve értelmezhető-e úgy a HÉA-irányelv 168. cikkének a) pontja, hogy az alapján a HÉA-irányelv hatálya alá tartozó ügylet hea levonása arra való hivatkozással megtagadható, hogy az adóhatósági megállapítás szerint a független felek közötti ügyletekben a számlakibocsátó által nyújtott szolgáltatás értékaránytalan, mert a szolgáltatás (reklámszolgáltatás) más – összehasonlításként felhasznált – szolgáltatáshoz (szolgáltatásokhoz) képest drága, túlárazott?*

Ezen végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Tényállás:

Elsőfokú adóhatósági eljárás és határozat

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fejér Megyei Adó- és Vámigazgatósága (*a továbbiakban: elsőfokú hatóság*) a 2014. január 1. és 2014. december 31. közötti időszak vonatkozásában áfa adónemre kiterjedően bevallások utólagos ellenőrzését végezte, amely ellenőrzés eredményeként meghozott 4321300802/2018. iktatószámú határozatával (*a továbbiakban: elsőfokú határozat*) a felperes mint adózó terhére áfa adónemben mindösszesen 12.960.000 Ft összegű adókülönbötetet állapított meg azt teljes egészében adóhiánynak minősítette, és az után 3.240.000 Ft összegű adóbírságot, továbbá 868.000 Ft késedelmi pótlékot szabott ki kötelezve egyúttal a felperest a felsorolt tételek megfizetésére.

Az elsőfokú hatóság a határozat indokolásában a tényállás körében megállapította, hogy a felperes a Sziget-Reklám Kft. által 2014-ben kiállított mindösszesen 12, kivétel nélkül nettó 4.000.000 Ft összegű, 27 %-os mértékű áfával növelten 5.080.000 Ft bruttó értékű számla szerinti összegeket költségként elszámolta, valamint ezekre alapozva áfát helyezett levonásba.

A felperes által az adóhatósági ellenőrzés rendelkezésére bocsátott szolgáltatási és együttműködési szerződés értelmében a Sziget-Reklám Kft., mint szolgáltató vállalta a 2014-es verseny évad Magyar Gyorsasági Bajnokság futamaira szerződött partnere által kvalifikált versenyző verseny autójának két oldalára a megrendelő, tehát a felperes 30 x 10 cm-es méretű reklám feliratának felhelyezését. A szolgáltatás díja a szerződés teljes időtartamára szólna 48.000.000 Ft + áfa, amelyet a felek határozott időszakonként számolnak el.

Az elsőfokú hatóság a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (*a továbbiakban: NAV*) Dél-Dunántúli Bűnügyi Igazgatósága által rendelkezésre bocsátott bűnügyi iratok, köztük a bűnügyi nyomozás során beszerzett igazságügyi adó- és járulékszakértői, valamint reklámszakértői véleményekre támaszkodva összefoglalóan az alábbi következtetésekre jutott a felperes és a Sziget-Reklám Kft. közötti, a számlákhoz kapcsolódó szolgáltatási és együttműködési szerződés vonatkozásában:

- a díjazás 48.000.000 Ft + áfa nagyságú összege aránytalanul magas, ennél alacsonyabb áron is történtek szerződéskötések ugyanezen szolgáltatásra;
- a szerződés álságos, alig ígér érdemi szolgáltatást;
- a szerződéses összeg azért is aránytalanul magas, mert ennek a pénzkiadásnak semmiféle reklámértéke, üzleti hozama nincs, a felperes a tényleges reklámértékhez ennél sokkal kevesebb költséssel is hozzájuthatott volna;
- a szakmabeliek pontosan tudják, hogy kik lehetnek a vevők, megrendelők, a potenciális üzleti partnerek – papírgyárak, meleghengerművek és más ipari létesítmények – közül; amennyiben erről nem bírnának tudomással, úgy semmiféle reklám nem jelentene megoldást, a megrendelők nem az autós reklám alapján hozzák meg a döntésüket, hanem pl. az ár, a minőség, a szállítási határidő, a rugalmas fizetési feltételek alapján; ebből következően az is megállapítható, hogy a költségek előre tudhatóan veszteség-generáló tényezők voltak, amelyekről semmilyen üzleti hozam növekedést nem lehetett várni.

A fentiekre figyelemmel – a szakértői véleményekre alapozva – az elsőfokú hatóság megállapította, hogy a Sziget-Reklám Kft. által a felperes részére számlázott autósport reklám

szolgáltatás nem a felperes adóköteles bevételszerző tevékenységéhez kapcsolódó költség volt.

Az elsőfokú hatóság ezzel összefüggésben a következő törvényhelyekre hivatkozott.

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (*a továbbiakban: Áfa tv.*) 119. § (1) bekezdésére, amely értelmében az adólevonási jog akkor keletkezik – ha e törvény másként nem rendelkezik – amikor az előzetesen felszámított adónak (120. §) megfelelő fizetendő adót meg kell állapítani, ide értve azt az esetet is, amikor a fizetendő adó megállapítása a 196/B. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint történik.

Idézte az Áfa tv. 120. § a) pontját, amely szerint abban a mértékben, amilyen mértékben az adóalany – ilyen minőségében – a terméket, szolgáltatást, adóköteles termék értékesítése, szolgáltatás nyújtása érdekében használja, egyéb módon hasznosítja, jogosult arra, hogy az általa fizetendő adóból levonja azt az adót, amelyet termék beszerzéséhez, szolgáltatás igénybevételéhez kapcsolódóan egy másik adóalany – ide értve az EVA hatálya alá tartozó személyt, szervezetet is – rá áthárított.

A társasági adóról és az osztalék adóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (*a továbbiakban: Tao. tv.*) 8. § (1) bekezdés d) pontjára, amely alapján az adózás előtti eredményt növeli az a költségként, ráfordításként elszámolt, az adózás előtti eredmény csökkenéseként számításba vett összeg – ide értve az immateriális javak és tárgyi eszközök értékcsökkenési leírását is – amely nincs összefüggésben a vállalkozási, a bevételszerző tevékenységgel különös tekintettel a 3. számú mellékletben foglaltakra.

A Tao. tv. 3. számú mellékletének 4. pontja szerint az áfa nélkül 200.000 Ft-ot meghaladó szolgáltatás ellenértéke (vagy annak egy része), ha a körülmények (így különösen az adózó vállalkozási tevékenysége, árbevétele, a szolgáltatás jellege, a szolgáltatás ellenértéke) alapján egyértelműen megállapítható, hogy a szolgáltatás igénybevétele ellentétes az észszerű gazdálkodás követelményeivel; az adóévben ugyanazon személytől ugyanazon jogcímen igénybe vett szolgáltatások ellenértékét együttesen kell figyelembe venni.

Az utóbbi törvényi előírással, az észszerű gazdálkodás definíciójával kapcsolatban az elsőfokú hatóság rámutatott, hogy az a Tao. tv.-ben nem szerepel, így e követelmény tartalma az irányadó ítélkezési gyakorlatból vezethető le; az észszerű gazdálkodás követelményének adójogi értelmezése nem azonos ezen alapelv polgári jogi tartalmával, melyet szintén a bírói gyakorlat alakított ki. Az adójogi vonatkozású ügyekben kialakult bírói gyakorlat szerint az észszerű gazdálkodás, illetve a bevételszerző tevékenységgel való összefüggés igazolása két körülmény bizonyítását igényli:

- mindenekelőtt azt, hogy a gazdasági esemény, amellyel összefüggésben a kifizetés megtörtént, valóban megvalósult-e, továbbá az adott szolgáltatás és ezáltal annak ellenértékének a megfizetése az adózó vállalkozási, illetve bevételszerző tevékenységével összefüggésben állt-e;

- a fentiekben túlmenően vizsgálandó továbbá, hogy a felmerült költség nyilvánvalóan és aránytalanul eltúlzott volt-e.

A fenti szempontokat illetően az elsőfokú hatóság megállapította, hogy a matricák, tehát a reklámok elhelyezése az autóversenyeken szereplő versenyautókon megtörtént, ám – az egybehangzó szakértői vélemények által egyértelműen alátámasztottan – az ügyletből a felperesnek semmilyen haszna nem származott, az tehát a bevételszerző tevékenységével nem állt összefüggésben. A felperes által igénybe vett reklámszolgáltatás ellenértéke ráadásul aránytalanul meghaladta a szokásos piaci árat, így az észszerű gazdálkodás követelményével is ellentétesnek minősül.

A kifejtettek alapján az elsőfokú adóhatóság megállapította, hogy a költségként elszámolt szolgáltatás gazdaságilag észszerűtlen, a felperes vállalkozási, illetve bevételszerző tevékenységéhez nem köthető volt, reklámértéke a szakértői vélemények szerint nulla, így az arról kiállított számlákon szereplő áfa a fentebb idézett törvényhelyek értelmében nem levonható. A rendelkezésre álló adatokat figyelembe véve tehát kimondható, hogy a felperes

adózásként jogosulatlanul helyezte levonásba a Sziget-Reklám Kft. által kibocsátott számlákban feltüntetett áfát, mivel az Áfa tv. 120. § a) pontja szerint a bevételszerző tevékenysége szempontjából nulla értékű szolgáltatás bizonylataira alapozva az áthárított áfa levonására nem lett volna jogosult.

Az elsőfokú hatóság ezért a Sziget-Reklám Kft-től befogadott beszerzést terhelő levonható áfaként a felperesi adóbevallásba beállított áfát – mint nem a vállalkozás érdekében felmerült költségekről kiállított számlák után érvényesített áfa összeget – a felperes terhére állapította meg.

Másodfokú adóhatósági eljárás és határozat

A felperes fellebbezése folytán másodfokú adóhatósággént eljáró alperes a 2019. január 9. napján meghozott 2235320774 iktatószámú másodfokú határozatával (*a továbbiakban: másodfokú határozat*) az elsőfokú döntést helybenhagyta.

A másodfokú határozat indokolása szerint az elsőfokú hatóság helytállóan jutott arra a megállapításra, hogy a felperes, mint adózó jogosulatlanul helyezte levonásba a Sziget-Reklám Kft. kifogásolt számláin feltüntetett általános forgalmi adót, mivel a szakértői vélemények egyértelműen alátámasztották az észszerűtlen gazdálkodás megvalósítását ezen szolgáltatás igénybevétele vonatkozásában. Ebből következően a felperes az Áfa tv. 120. §-ában foglaltak szerint áthárított adó levonására nem volt jogosult a bevételszerző tevékenysége szempontjából nulla értékű szolgáltatás bizonylataira alapozva. Nem tekinthető ezért jogszabálysértőnek azon elsőfokú határozati megállapítás, amellyel az elsőfokú hatóság a Sziget-Reklám Kft-től befogadott, nem a vállalkozás érdekében felmerült költségekről kiállított számlák után érvényesített, az adóbevallásba beszerzést terhelő levonható áfaként beállított áfát a felperes terhére írta elő.

A kereseti kérelem

A felperes keresetében az első és másodfokú határozatok jogszabálysértő voltának megállapítását és hatályon kívül helyezését kérte, azokat a jogalap és az összecszerűség tekintetében egyaránt teljes körűen vitatta.

Álláspontja szerint az alperes által figyelembe vett szempontok – tehát hogy a reklámkiadásai észszerűtlenek, üzleti hozamot nélkülözők, tényleges reklámértéket nem hordoznak és a bevételszerző tevékenységéhez nem tartoznak – semmiféle összefüggésben nem állnak az áfa levonási jog gyakorolhatóságával, az ilyen megközelítés ugyanis teljességgel idegen a hozzáadott érték adó rendszer alapelveitől.

E tárgyban, az adólevonási joggal kapcsolatban az EUB több ítéletére is hivatkozott: a C-107/10. számú (Enel Maritsa Iztok) ügyben hozott ítélet 32. pontjára, a C-324/11. számú (Tóth Gábor) ügyben hozott ítélet 23-24. és 25. pontjaira, valamint a C-376/02. számú (Goed Wonen) ügyben született ítélet 26. pontjára.

Külön utalt továbbá a C-317/94. számú (Elida Gibbs) ügyben hozott ítéletre, idézve annak 26. és 27. pontjait, megjegyezve egyúttal, hogy az ezen ítéletben foglaltakat az EUB több további ítéletében – így a C-285/10. számú ügyben meghozott ítélete 28. pontjában, és a C-249/12. és C-250/12. számú egyesített ügyekben meghozott ítélet 33. pontjában – is megerősítette. Ezen ítéletek tartalma alapján is egyértelműnek látta, hogy az adó alapja az ellenérték, amelyet a konkrét tranzakció során az értékesítő ténylegesen átvesz, vagyis az alperes alaptalanul hivatkozik „értékaránytalanságra” mint a levonási jog megtagadásának alapjául szolgáló körülményre.

Kiemelte, hogy a C-118/11. számú ügyben hozott ítélet 43. és 44. pontjai értelmében a közös héa rendszer biztosítani kívánja minden gazdasági tevékenység adóterhét illetően a tökéletes semlegességet, bármi legyen is e tevékenységek célja vagy eredménye, feltéve, hogy e tevékenységek maguk főszabály szerint héa kötelesek.

Mindezek mellett hivatkozott még a következő ítéleti részekre is: a C-230/87 számú ügyben (Naturally Yours Cosmetics Ltd.) hozott ítélet 16. pontjára; a 154/80. számú ügyben (Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats) hozott ítélet 13. pontjára; a C-126/88. számú ügyben (Boots Company) született ítélet 19. pontjára; a C-258/95. számú ügyben (Julius Fillibeck Söhne) született ítélet 13. pontjára; a C-404/99. számú ügyben (Bizottság kontra Franciaország) hozott ítélet 38. pontjára; továbbá a C-412/03. számú ügyben (Hotel Scandic Gasaback AB kontra Riksskatteverket) hozott ítélet 21. pontjára; a C-621/10. és C-129/11. számú egyesített ügyekben (a Balkan and Sea Properties ADSITS (C- 621/10), a Provalidinvest OOD (C-129/11) és a Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” - Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite között folyamatban lévő eljárásokban) hozott ítélet 43. és 44. pontjaira.

A fentiek alapján úgy véli, hogy az áfa levonási jog akkor is gyakorolható, amennyiben az adóalany által eszközölt kiadás észszerűtlen, gazdaságtalan volt. Hangsúlyozta, hogy a jelen perbeli esetben az adó áthárítás megtörtént, hiszen a Sziget-Reklám Kft. számláiban feltüntetett áthárított adót átutalta a számla kiállító részére. Rámutatott, hogy az adólevonási jogát az Áfa tv. 119. § (1) bekezdése biztosítja, amely törvényhely szerint az adólevonási jog akkor keletkezik, amikor az előzetesen felszámított adónak (120. §) megfelelő fizetendő adót meg kell állapítani.

Álláspontja szerint egyértelmű, hogy az Áfa tv. 120. § a) pontjában foglalt „egyéb módon hasznosítja” követelmény – tehát hogy az adólevonási jog csak abban az esetben gyakorolható, amennyiben az adózónál az igénybe vett szolgáltatás tételesen, számszerűen kimutathatóan hasznot hajt – ellentétes a közösségi normával, és ebből következően – a közösségi jog elsőbbsége elvének, valamint a jogharmonizáció elvének megfelelően – nem alkalmazható többletkövetelménynek minősül.

Az alperes védekezése

Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, fenntartva az azzal támadott határozata indokolása szerinti jogi álláspontját.

Változatlanul megállapíthatónak látja, hogy az adóhatóság által kifogásolt számlák alapján felmerült költség nyilvánvalóan és aránytalanul eltúlzott volt, a költségként elszámolt szolgáltatás gazdaságilag észszerűtlen és a vállalkozási, illetve bevételszerző tevékenységhez nem köthető, reklámértéke a szakértői vélemények értelmében nincs. E körben rámutatott, hogy a nyomozás során eljáró szakértők a felperes gazdasági társaság több éves eredmény kimutatásaiból, a piacra kínált szolgáltatásának minőségéből, lokalitásából, a internetes honlapon elérhető cégarculatából vonták le azt a következtetésüket, hogy a felperes lehetséges partnerei nem érzelmi jellegű döntéssel ösztönözhetőek fogyasztási cikkek megvásárlására; a felperes villamos kivitelezések területén tevékenykedik, nagyobb beruházások esetén viszont kizárható a szakmaiságot nélkülöző megrendelés. A partner kiválasztása során az ár, a fizetési feltételek és a teljesítési paraméterek a befolyásoló tényezők. A felperes esetében az eredmények sem igazolták vissza a kiadások hasznát, így mindkét szakértő véleménye az volt, hogy a felperesi cégnévnek az autóversenyeken résztvevő gépjárművekre felhelyezett matricákon való feltüntetése értéktelennek bizonyult.

Nézete szerint nem sérült tehát a hozzáadott értékadó rendszer alapelve, ugyanis a kereseti kérelemben hivatkozott tényeknek – az észszerűtlenségnek, a reklámérték és a

bevételszerző tevékenységhez kapcsolódás hiányának – igenis van jelentőségük az adólevonási jog jogszerűtlenségének megítélése körében.

Teljességgel tévesnek tartotta így azt a felperesi álláspontot, hogy az áfa levonási jog abban az esetben is gyakorolható, ha az adóalany által eszközölt kiadás észszerűtlen, gazdaságtalan; hangsúlyozta, hogy a gazdasági racionalitás hiánya az áfa levonási jog gyakorlásának akadályát jelenti, illetve a valótlan ellenérték is a számla tartalmi hiteltelenségét eredményezi. A jogszerű adólevonáshoz a beszerzés és az adóköteles gazdasági tevékenység között azonnali és közvetlen kapcsolatnak kell fennállnia, ennek hiányában azonban az adólevonási jog nem gyakorolható.

Rámutatott továbbá, hogy a HÉA-irányelv 80. cikkének (1) bekezdése egyértelműen és kimerítő jelleggel megállapítja azon feltételeket, amelyeket a tagállamnak annak érdekében kell teljesítenie, hogy jogszabályaiban előírhatta az ügylet adóalapja kiigazításának lehetőségét. Mindez tehát azt jelenti, hogy amennyiben az adóalap nem valós, úgy a tagállami szabályozás igazíthat a számlán szereplő adóalapon, amint ez a jelen esetben is történt.

Jogszabályi háttér

1. Az uniós jog

A HÉA-irányelv 168. cikk a) pontja, amely szerint az adóalany, amennyiben a termékeket és szolgáltatásokat az adóköteles tevékenységének folytatása szerinti tagállamban adóköteles tevékenységéhez használja fel, jogosult az általa fizetendő adó összegéből levonni a részére más adóalany által teljesített vagy teljesítendő termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás után az ebben a tagállamban fizetendő vagy megfizetett HÉA-t.

HÉA-irányelv 80. cikk (1) bekezdés: Az adócsalás vagy adókikerülés megakadályozása érdekében a tagállamok a következő esetekben rendelkezhetnek arról, hogy az olyan kedvezményezettnek részére értékesített termékek vagy nyújtott szolgáltatások esetében, akikhez (amelyekhez) az értékesítőt (szolgáltatót) – a tagállam meghatározása szerinti – családi vagy más szoros személyes kapcsolat, vezetői beosztás vagy tagság szerinti kapcsolat, valamint tulajdonosi, pénzügyi vagy jogi kapcsolat fűzi, az adóalap a szabadpiaci forgalmi érték legyen:

a) amennyiben az ellenérték alacsonyabb, mint a szabadpiaci forgalmi érték, és a termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás kedvezményezettje nem teljes mértékben jogosult a 167-171. cikk és a 173-177. cikk szerinti adólevonásra;

b) amennyiben az ellenérték alacsonyabb, mint a szabadpiaci forgalmi érték, és az értékesítő vagy a szolgáltató nem teljes mértékben jogosult a 167-171. cikk és 173-177. cikk szerinti adólevonásra, valamint a termékértékesítés vagy a szolgáltatásnyújtás a 132., 135., 136., 371., 375., 376., 377. cikk, a 378. cikk (2) bekezdése, a 379. cikk (2) bekezdése és a 380-390b. cikk értelmében adómentes;

c) amennyiben az ellenérték magasabb, mint a szabadpiaci forgalmi érték, és az értékesítő vagy a szolgáltató nem teljes mértékben jogosult a 167-171. cikk és a 173-177. cikk szerinti adólevonásra

Az első albekezdés alkalmazásában a jogi kapcsolat magában foglalhatja a munkáltató és a munkavállaló, a munkavállaló családja vagy más, a munkavállalóhoz közel álló személyek közötti kapcsolatot.

2. A magyar jog

A fentebb, a tényállási részben már idézett törvényi rendelkezések:

Az Áfa tv. 119. § (1) bekezdése, amely tehát úgy szól, hogy az adólevonási jog akkor keletkezik – ha e törvény másként nem rendelkezik –, amikor az előzetesen felszámított adónak [120. §] megfelelő fizetendő adót meg kell állapítani, ideértve azt az esetet is, amikor a fizetendő adó megállapítása a 196/B. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint történik.

Az Áfa tv. 120. § a) pontja, amely szerint abban a mértékben, amilyen mértékben az adóalany – ilyen minőségében – a terméket, szolgáltatást adóköteles termékértékesítése, szolgáltatásnyújtása érdekében használja, egyéb módon hasznosítja, jogosult arra, hogy az általa fizetendő adóból levonja azt az adót, amelyet termék beszerzéséhez, szolgáltatás igénybevételéhez kapcsolódóan egy másik adóalany – ideértve az Eva. hatálya alá tartozó személyt, szervezetet is – rá áthárított.

A Tao. tv. 8. § (1) bekezdés d) pontja: Az adózás előtti eredményt növeli az a költségként, ráfordításként elszámolt, az adózás előtti eredmény csökkenéseként számításba vett összeg – ide értve az immateriális javak és tárgyi eszközök értékcsökkenési leírását is – amely nincs összefüggésben a vállalkozási, a bevételszerző tevékenységgel különös tekintettel a 3. számú mellékletben foglaltakra.

A Tao. tv. 3. számú mellékletének 4. pontja: A 8. § (1) bekezdésének d) pontja alkalmazásában nem a vállalkozási tevékenység érdekében felmerült költségnek, ráfordításnak minősül különösen az áfa nélkül 200.000 Ft-ot meghaladó szolgáltatás ellenértéke (vagy annak egy része), ha a körülmények (így különösen az adózó vállalkozási tevékenysége, árbevétele, a szolgáltatás jellege, a szolgáltatás ellenértéke) alapján egyértelműen megállapítható, hogy a szolgáltatás igénybevétele ellentétes az észszerű gazdálkodás követelményeivel; az adóévben ugyanazon személytől ugyanazon jogcímen igénybe vett szolgáltatások ellenértékét együttesen kell figyelembe venni.

A bíróság által feltett kérdések indoka:

Amint erre a felperes is utalt, a jelen jogvita központi eleme annak a kérdésnek a megválaszolása, hogy a kizárólagosan adóköteles tevékenységet folytató adóalanynak csak abban az esetben áll-e fenn az adólevonási joga, amennyiben az általa igénybe vett szolgáltatás a jelen perbeli esetben reklámszolgáltatás – „hasznosulását” objektíve, konkrét adatokkal alátámasztva be tudja mutatni.

A bíróság álláspontja szerint a fenti kérdés arra figyelemmel is hangsúlyozott jelentőséget kap a jelen perben, hogy az adólevonási joggal összefüggésben a HÉA-irányelv 168. cikk a) pontja csak a „használja fel” meghatározást tartalmazza, az Áfa tv. 120. § a) pontjában viszont ettől eltérően a „használja” mellett az „egyéb módon hasznosítja” kifejezés is szerepel, a hasznosítás pedig a magyar nyelvben eredménnyel járó felhasználást, hatékony és jövedelmező kiaknázást jelent.

A fentiek tükrében a per eldöntése érdekében mindenképpen tisztázandó: az adó levonhatósága szempontjából az eredményesség, a kimutatható jövedelmezőség – tehát a haszon – a HÉA-irányelv szerinti „felhasználás” fogalmába beleértendő-e, vagyis a „felhasználás” megvalósultságának elengedhetetlen feltételét jelenti-e a HÉA-irányelv 168. cikk a) pontjának alkalmazásában; az uniós jog jelen bíróság által kért értelmezése tehát így módon függ össze az alapeljárás tényállásával, illetve tárgyával.

A felperesi hivatkozás szerinti, Európai Unió Bírósága által meghozott ítéletek, illetve azoknak a felperes által megjelölt részei ugyanakkor nem konkrétan erre a kérdésre

vonatkoznak, ezt a kérdést nem érintik. A C-107/10. számú ügyben született ítélet 32. pontja az adólevonási jognak a beszerzési ügyleteket terhelő előzetesen felszámított adó teljes összege tekintetében való közvetlenül érvényesülésére mutat rá; lényegében ugyanezt mondja ki a C-324/11. számú ügybeli ítélet 24. pontja is, ennek az ítéletnek a tárgya az adósemlegesség elve; hasonlóképpen a C-376/02. számú ügyben hozott ítélet, annak 26. pontja, a C-118/11. számú ügyben hozott ítélet, annak 43. pontja is az adósemlegesség elvéről szól; a C-317/94. számú (Elida Gibbs) ügyben, a C-285/10. számú ügyben, a C-249/12. és C-250/12. számú egyesített ügyekben, a C-412/03. számú ügyben, a C-621/10. és C-129/11. számú egyesített ügyekben született ítéletek pedig egyaránt az adóalappal foglalkoznak, annak szubjektivitását mondják ki. (A C-154/80., C-230/87., C-126/88., C-258/95. és C-404/99. számú ügyekben meghozott ítéletek pedig értelemszerűen – az 1981. február 5-ei, 1988. november 23-ai, 1990. március 27-ei, 1997. október 16-ai és 2001. március 29-ei keletkezési dátumukból kifolyólag – még nem érinthették a HÉA-irányelvet.)

A jelen végzésben előterjesztett kérdésekre kért válaszok tehát a bíróság megítélése szerint a felperes által megjelölt ítéletekből – azok eltérő tárgyára figyelemmel – egyértelműen nem vezethetők le.

A fentiekre tekintettel a bíróság úgy ítélte meg, hogy az ügy eldöntése érdekében szükséges az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezése, ezért a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 34. § a) pontja alapján az eljárást kezdeményezte, egyúttal a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (*a továbbiakban: Pp.*) 126. § (1) bekezdés a) pontja szerint a jelen peres eljárást felfüggesztette.

A jelen végzés ellen a Pp. 128. § (5) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Veszprém, 2020. július 20.

Dr. Karászi Gábor sk.
bíró

A kiadmány hitelül: